

Praktijkproblemen bij de uitvoering van het Schengen Informatie Systeem

Aan de hand van uitvoerige opmerkingen die op verzoek van de Permanente Commissie zijn opgetekend door twee van haar leden, de heer mr. M. Tjebbes¹ en mevr. mr. E. Brouwer², en die in deze notitie zijn verwerkt, kan worden vastgesteld dat de belangrijkste problemen kunnen worden samengevat onder zeven hoofdpunten:

- Standaard signaleringen worden gedaan zonder individuele beoordeling en zonder belangenafweging;
- De betrokken individuen worden niet ingelicht omtrent het voornemen of voorstel tot de signalering, noch over de signalering zelf;
- Een signalering wordt ten onrechte door de overheid niet beschouwd als besluit gericht op rechtsgevolg;
- Een effectieve afdoeningsprocedure rond verzoeken om opheffing van signalering ontbreekt;
- Een effectieve organisatie van het verwijderen van signaleringen als daaraan de grondslag is ontvallen ontbreekt;
- Interstatelijk overleg zoals bijvoorbeeld voorzien in art. 25 SUO, werkt niet of gebrekkig;
- Rechters weten vaak geen raad met signaleringen uit andere lidstaten.

Het algemene beeld dat uit de gemaakte opmerkingen oprijst is dat van een omvangrijke en voor veel individuen zeer ingrijpende bestuurspraktijk, waarbij de overheid de rechtmatige belangen van de getroffen individuen ernstig verwaarloost. De IND is voorts, zo meldt mr. Tjebbes, in het algemeen buitengewoon moeilijk benaderbaar waar het signaleringen betreft. Bij de IND 'districten' ontbreekt het vaak aan kennis en inzicht wat betreft het SIS.

Elk van de zeven genoemde punten wordt hieronder toegelicht.

A. Standaard signaleringen zonder individuele beoordeling

In de nieuwe SIS II verordening die binnen afzienbare tijd in werking zal worden gesteld en dan de regeling van de SUO zal vervangen staat in art. 24 lid 1 dat elke signalering dient te geschieden "op basis van een individuele beoordeling". In art. 21 van de SIS II verordening staat dat bij elke signalering moet worden nagegaan of de gepasteheid, de relevantie en het belang van de zaak opnemende van de signalering in het SIS II rechtvaardigen. Een systeem van automatische signaleringen is daarmee niet in overeenstemming te brengen. Reeds in een rapport van 1998³ overwoog de Nationale Ombudsman dat personen niet langer mogen worden gesignaleerd dan strikt noodzakelijk.

Bij gebleken illegaal verblijf in Nederland voorafgaande aan vertrek (via Schiphol) pleegt de betrokken vreemdeling standaard OVR / SIS te worden gesignaleerd. Dikwijls gaat het om mensen die naar hun land van herkomst terugkeren om aldaar een mvv aan te vragen op grond van hun relatie met een Nederlander / in Nederland gevestigde derdelander. Indien de betrokkene aansluitend een mvv aanvraagt en aan alle toelatingsvoorwaarden voldoet, komt de signalering thans wel automatisch te vervallen. De vraag is, waarom dat vervallen pas dan intreedt.

Signalering van 'overstayers' (zie daaromtrent het scenario beschreven in VC A3 9.6.3.1. onder a) levert regelmatig problemen op: iemand die werd aangehouden op verdenking van een misdrijf of een overtreding (niet betaald op de tram), waarvoor niet wordt vervolgd bijvoorbeeld omdat er geen enkel bewijs is, zal ook indien hij ten

¹ Mr Tjebbes was tot 1 januari 2008 advocaat te Amsterdam bij Everaert advocaten, en thans adviseur van dat kantoor.

² Mr. Brouwer is op 1 oktober 2007 in Nijmegen gepromoveerd op een proefschrift getiteld Digital Borders and Real Rights, waarin het Schengen Informatie Systeem een prominente plaats in neemt.

³ Rapport van 14 mei 1998, nr. 1998/164.

tijde van zijn aanhouding in het bezit was van een geldig visum, of als niet-visumplichtige vreemdeling in zijn vrije termijn verkeerde, vaak op deze grondslag worden gesignaleerd voor 3 jaar uitsluitend omdat hij niet aan zijn meldplicht heeft voldaan. (Onder omstandigheden kan deze signalering volgens de Vreemdelingencirculaire overigens al na zes maanden worden opgeheven.)

De noodzaak om belangen af te wegen bij beslissing van signalering volgt uit artikel 94 (1) van SUO en is in artikel 21 en 24 van de nieuwe SIS II Verordening 1987/2006 uitgebreid en aangescherpt. Op basis van Vc 2000, moet in principe wanneer betrokkene aan criteria van Vreemdelingencirculaire voldoet, automatisch een SIS signalering volgen. De criteria zoals neergelegd in de Vreemdelingencirculaire zijn zeer ruim en kunnen, wanneer automatisch toegepast, tot ongebreidelde ongewenstverklaring van niet-EU onderdanen leiden.

De noodzaak van voorafgaande belangenafweging/proportionaliteit is echter al in verschillende uitspraken van Nederlandse (en buitenlandse) rechters onderstreept:

- Pres. Rb Den Haag (civiel) 10 januari 2001, JV 2000/51 met noot P. Boeles. r.o. 3.6: De President vond dat gedaagde bij heroverweging ex art. 112 SUO respectievelijk bij reactie verzoek om opheffing van signalering aandacht diende te besteden aan de voorgedragen omstandigheden van het geval. Een volledig gebonden bestuursbevoegdheid kan bij circulaire immers niet in het leven worden geroepen. In deze zaak ging het om het gebruik van een vervalst paspoort en vond President uiteindelijk dat geen rechtsplicht tot opheffing signalering bestond: geen onevenredigheid tussen gepleegde feit en duur van signalering (ro. 3.7). Hier bleek ook dat de betrokken persoon naast een vals paspoort ook een vals rijbewijs zou hebben gehad.

- Rb Den Haag (civiel) 14 maart 2001, RV 2001/52, annotatie Ashley Terlouw). De rechtbank is het oneens met opvatting van de Staat dat er geen ruimte bestaat voor een nadere beoordeling van de context waarin strafbare feiten zijn gepleegd en de persoonlijke omstandigheden van betrokkene omdat de Vc een nadere uitwerking zou behelzen van de gevallen waarin een signalering plaatsvindt en in die regels de persoonlijke omstandigheden van de desbetreffende vreemdeling reeds zouden zijn verdisconteerd. (r.o 3.7) Het ging in deze zaak (ook) om gebruik vervalste reisdocumenten namelijk een paspoort en ook in deze uitspraak oordeelde Rb. dat in dit geval de belangen van Staat prevaleren: één van de argumenten van de Rb was dat niet was aangetoond dat klager door de signalering niet in staat was geweest werkzaamheden te verrichten.

- Uitspraak Rb Haarlem, LJN AW 2424 6 december 2005: een zaak waarin de Spaanse autoriteiten door de Nederlandse rechter worden gelast (strafrechtelijke) signalering te verwijderen. De motivatie van de rechter is echter ook voor vreemdelingenrechtelijke procedures relevant, namelijk de rechter stelt vast dat de betreffende signalering kennelijk niet langer het nagestreefde doel dient, te weten uitlevering van verzoeker aan Spanje (betrokkene was namelijk op grond van de signalering meerdere keren aangehouden echter nooit aan Spanje uitgeleverd).

- Het automatisme waarmee vreemdelingen die zich na een periode van legaal verblijf in Nederland, SIS worden gesignaleerd als zij zich bij vertrek niet deugdelijk hebben afgemeld, leidt dikwijls tot ellende, zoals kan blijken uit twee onderstaande voorbeelden.

Keniaanse promovendus: Keniaanse theoloog David Ndegwah vroeg visum aan ten behoeve van zijn promotie aan de Radboud Universiteit Nijmegen (faculteit Theologie). De ambassade in Nairobi weigerde hem een visum (voor kort verblijf in Nederland) omdat hij geregistreerd stond in het Schengen Informatie Systeem. Uitsluitend door de toevallige omstandigheid dat door de afdeling buitenlandse betrekkingen van de universiteit contact was gezocht met de hoogleraar migratierecht van dezelfde universiteit, en dat bij deze hoogleraar een onderzoekster promotieonderzoek deed naar de juridische gevolgen van registraties in het SIS, kon zijn probleem tijdig worden opgelost. Een door haar ingeschakelde en in het SIS gespecialiseerde vreemdelingenrechtadvocaat kwam erachter dat Ndegwah zich eerder, bij zijn terugkeer naar Kenia, niet correct had afgemeld bij de Immigratie- en Naturalisatie Dienst (IND). Daardoor was hij aangemerkt als iemand die zich onttrekt aan het vreemdelingentoezicht en in de SIS-databank beland. Gevolg: hij mocht Europa ten minste drie jaar niet meer in. De advocaat wist zijn (toevallig) contact bij de desbetreffende IND ervan te overtuigen dat de sanctie buiten proportie was. De registratie werd ongedaan gemaakt en op de valreep bemachtigde hij alsnog een visum. Nog net op tijd arriveerde hij in Nijmegen om zijn doctorstitel te behalen.

Amerikaanse wetenschapper: Het betrof een Amerikaan die enkele jaren aan de Universiteit Groningen had gewerkt en daarvoor ook een verblijfsvergunning had gehad. Toen hij op zeker moment terugkeerde naar de VS, deed hij daarvan wél mededeling aan de GBA maar vergat hij zich bij de korpschef af te melden (4.37 Vb). Dat kwam hem op een signalering te staan, waarmee hij geconfronteerd werd toen hij enkele jaren later een congres in Duitsland wilde bezoeken maar hem bij aankomst in Frankfurt de toegang werd geweigerd.

B. Het niet inlichten van de betrokkene

De betrokkene pleegt niet te worden ingelicht omtrent - het voornemen / voorstel tot - signalering. Dit is een ernstige tekortkoming die veel ellende tot gevolg heeft. Ofschoon de SUO zelf geen verplichting kent om te signaleren personen in te lichten, kent de WBP (art 33 / 34) zo'n verplichting wél. Dit wordt stelselmatig genegeerd door de IND. Men kan natuurlijk stellen dat op het ogenblik dat omstandigheden / gedragingen worden geconstateerd - waarbij de betrokkene aanwezig is - op grond waarvan de KMAR een signaleringsvoorstel doet, strikt genomen nog geen sprake is van een signalering, maar dat lijkt geen afdoende argument. Ook in de SIS II Verordening 1987/2006 is een informatieplicht opgenomen: in artikel 42 dat aansluit bij de artikelen 10 en 11 van de EG Richtlijn 95/46.

De Nationale Ombudsman heeft herhaaldelijk het belang onderstreept van het verschaffen van adequate en tijdige informatie van individuen in visa aangelegenheden. In een rapport van 1999⁴ oordeelde de Ombudsman dat de Nederlandse autoriteiten hun verplichting hadden veronachtzaamd tot het actief informeren van een aanvrager van een machtiging tot voorlopig verblijf dat hij in het SIS was gesignaleerd. Een soortgelijke conclusie trok de Nationale Ombudsman in een rapport van 29 oktober 2003⁵. De visadienst had de betrokkene moeten inlichten over de onderhandelingen met de Duitse autoriteiten over eventuele intrekking van de signalering, de te verwachten duur ervan, en de redenen die aan de signalering ten grondslag lagen.

C. De weigering om een signalering te beschouwen als besluit gericht op rechtsgevolg

Met deze opstelling bemoeilijkt IND/Justitie toegankelijkheid van rechtsmiddelen cq. vertraagt zij procedures omdat keer op keer wordt gezegd dat procedures tegen de signalering zelf niet-ontvankelijk zijn, maar dat alleen tegen het weigeringbesluit op basis van signalering kan worden opgetreden. Deze opvatting is, ondanks herhaalde uitspraken van Nederlandse rechters dat signalering wel rechtsgevolg heeft, expliciet in juni 2005 in Vreemdelingencirculaire 2000, A3/9.6.3.3 gehandhaafd (en recent weer door IND gebruikt in een procedure die een Nederlandse advocaat aanhangig heeft gemaakt, zie hierna).

Voorbeelden van jurisprudentie waar dit standpunt is tegengesproken:

- President Rb Den Haag:8 december 1999, JV 2000/59:

r.o. 4: 'NSIS signalering ter fine van weigering is naar zijn aard gericht op rechtsgevolg, blijkt ook uit afwijkende positie van een vreemdeling die is gesignaleerd. Rechtsgevolgen zijn geregeld in zowel SUO als Gc zelf. Aan het bestaan van rechtsgevolgen kan niet afdoende omstandigheid dat niettegenstaande een signalering een mvv kan worden aangevraagd en dat tegen een (eventuele) afwijzing rechtsens kan worden opgekomen. Derhalve is een door verweerder verrichte signalering aan te merken als een met en beschikking gelijk te stellen andere handeling van een bestuursorgaan als bedoeld in 1a Vw.' Ook: 'de omstandigheid dat (ook) andere rechtsmiddelen zoals ingevolge Wpr (nu:WBP) kunnen worden aangewend kan er niet toe leiden dat de bijzondere rechtsgang die voor vreemdelingen ingevolge Vw is opengesteld bij vreemdelingenrechter niet kan worden gevolgd.'

- Rb Den Haag 8 maart 2002, JV 2002/162: zelfs indien signalering niet op rechtsgevolg gericht, dan toch handeling van bestuursorgaan jegens vreemdeling obv artikel 72 (3) Vw 2000, waarop regels van Awb van toepassing zijn.

- Rb Breda, 11 maart 2005 (MigratieWeb ve05000601) reg nr: AWB 04/24331:

r.o. 5. De signalering van de vreemdeling moet worden opgevat als een handeling van een bestuursorgaan ten aanzien van een vreemdeling als zodanig, als bedoeld in art. 72, derde lid, Vw 2000. Op grond van voornoemd artikel acht de rechtbank zich bevoegd uitspraak te doen in onderhavige zaak.

D. Het ontbreken van een effectieve afdoeningsprocedure rond verzoeken om opheffing van signalering

De verantwoordelijke sectie bij de IND, dat is de aan de resp. vestigingsplaats verbonden 'Unit Terugkeer', reageert niet dan wel zeer slecht op verzoeken om opheffing van een signalering. Men reageert niet op brieven / verzoeken, beslist nooit binnen de wettelijke termijnen (de termijnen van 4 weken bedoeld in artt. 35 / 36 Wbp) en laat het vaak aankomen op rechtsmiddelen gericht tegen het niet tijdig beslissen. Bij de IND 'districten' ontbreekt het vaak aan kennis en inzicht wat betreft het SIS.

Vaak moeten tal van rechtsmiddelen tegen het niet tijdig beslissen worden aangewend (niet tijdig beslissen op verzoek om verwijdering / opheffing- niet tijdig beslissen op het daartegen ingediende bezwaar en vervolgens niet tijdig beslissen op het daartegen ingestelde beroep) Het is voorgekomen dat zelfs nadat de rechtbank naar

⁴ Rapport 8 juli 1999, nr. 1999/300.

⁵ Rapport van 29 oktober 2003, nr. 2003/388.

aanleiding van een beroep tegen een fictieve weigering, een termijn had bepaald waarbinnen moest worden beslist, ook die termijn rustig werd genegeerd waarna een dwangsom moest worden gevraagd. (Vermeld zij dat de KLPD in Zoetermeer verzoeken om inlichtingen of kennisneming correct en efficiënt afhandelt).

Witruissische vrouw: Een Witruissische vrouw was op doorreis naar Italië in januari 2005. Zij is in Nederland tegengehouden omdat haar visum vals zou zijn. Zij stelt dat zij te goede trouw was en is meteen op eigen kosten doorgereisd naar Belarus. Twee jaar later bleek het echter voor haar niet mogelijk om een verblijfsvergunning in Italië aan te vragen omdat zij gesignaleerd zou staan. Zij is in haar belang geschaad omdat zij nu tot 2010 geen werkvergunning of verblijfsvergunning kan krijgen terwijl er wel nu nog een baan voor haar is. In 2007 heeft advocaat alsnog bezwaar gemaakt tegen de signalering en tevens in een apart verzoek om verwijdering uit het SIS gevraagd. Bij brief van 12 juni 2007 heeft de advocaat ook gevraagd naar de feitelijke tekst van de signalering. Wat kunnen de Italianen zien? De KLPD liet vervolgens mondeling weten dat er weinig te zien is maar dat de Italianen al meer dan een jaar eerder hadden gevraagd naar de reden voor de signalering/ongewenstverklaring. De Italianen hebben ongeveer een jaar op het antwoord moeten wachten dat de ongewenstverklaring het reizen met een valse papieren betrof. Tijdens de beroepsprocedure "fictieve weigering" heeft de IND op 15 november beslist dat de signalering niet wordt opgeheven en dat bezwaar niet mogelijk is omdat signalering alleen een feitelijke handeling betreft. Vermeldenswaard is dat in het bestreden besluit de IND (weer) stelt dat de signalering niet op rechtsgevolg is gericht omdat toegangsweigering een apart besluit is en toelating mogelijk zou zijn op grond van art. 5 SUO. De beslissing verwijst naar Rb zp Amsterdam 24 september 1999 AWB 06/6046.

E. Het ontbreken van een effectieve organisatie van het verwijderen van signaleringen als daaraan de grondslag is ontvallen

De indruk bestaat dat men nog steeds niet alle Bulgaren en Roemenen die SIS waren gesignaleerd daaruit heeft gehaald. In elk geval is het herhaaldelijk voorgekomen dat men die signaleringen niet automatisch verwijderd heeft. Ook bij de toetreding van nieuwe lidstaten in mei 2004 kon meermalen slechts door middel van een voorlopige voorziening worden bewerkstelligd dat de SIS signalering werd doorgehaald.

Roemeense vrouw: Aan een Roemeense vrouw (de zaak speelde vóór de toetreding van Roemenië tot de EU), wier SIS signalering onverenigbaar was met het communautaire openbare orde voorbehoud dat, naar inmiddels was aanvaard, ook van toepassing was op Roemenen en Bulgaren die zich in Nederland wilden vestigen met een beroep op een der Europa overeenkomsten, was uiteindelijk een mvv verleend. Niettemin bleef de IND Den Bosch haar SIS signalering handhaven. Er moest een voorlopige voorziening worden gevraagd. Men liet het uiteindelijk niet op een behandeling aankomen en schrapte de signalering (A.B. geb. 11-12-82 IND kenmerk: 0301-03-4065)

Bulgaarse man: Een (op grond van de 'oude' nationale criteria) ongewenst verklaarde Bulgaarse man werd na 1 januari 2007 pas na eindeloos aandringen, en ook geruime tijd nadat schriftelijk was medegedeeld dat zijn signalering zou worden verwijderd, uit het SIS gehaald. (T.P. geb. 1 mei 1968 IND kenmerk 9010050255).

F. Interstatelijk overleg werkt gebrekkig

In de praktijk werkt de consultatieprocedure ex 25 SUO niet of nauwelijks. Als blijkt dat iemand door wie een machtiging tot voorlopig verblijf of verblijfsvergunning is aangevraagd, door een andere lidstaat gesignaleerd is (vaak op onduidelijke gronden), en de advocaat de IND / Visadienst wijst op de noodzaak van consultatie, wordt de advocaat hierover meestal niet meer geïnformeerd tenzij na heel lang aandringen of in de aanloop naar een rechtszaak.

In Commissie tegen Spanje 21 januari 2006, C 503/03, heeft het Hof van Justitie EG overwogen dat de termijn van beantwoording van een verzoek om informatie niet langer mag zijn dan gelet op de betrokken omstandigheden redelijk is, welke omstandigheden verschillend kunnen worden beoordeeld naargelang het gaat om een visumaanvraag of om een grensoverschrijding. In het laatste geval is een het dwingend vereiste dat de nationale autoriteiten die, na te hebben vastgesteld dat een met een onderdaan van een lidstaat gehuwde onderdaan van een derde staat die in het SIS is gesignaleerd ter fine van weigering, aanvullende informatie hebben gevraagd aan de signalerende staat, van deze laatste een snel antwoord krijgen.

Een bekritiseerde houding van IND speelde in de zaak voor Rb Alkmaar 24 augustus 2005, JV 2005/447, noot P. Boeles, LJN AU3548 waar het ging om de vraag of de Nederlandse autoriteiten bij hun signalering rekening moeten houden met de gevolgen van deze signalering in andere Schengenstaten. In casu werd aan Nederland om intrekking van signalering gevraagd op grond van 8 EVRM omdat eiser geen verblijf bij zijn familie in Spanje kon

genieten omdat hem daar verlenging van zijn verblijfsvergunning werd geweigerd op basis van de signalering. IND en rechter vonden dat dit een zaak was van de Spaanse autoriteiten en dat Nederland er wel op mocht vertrouwen dat Spanje zijn verdragsverplichtingen jegens eiser wel zou nakomen. Zie noot Boeles die vindt dat NL ook op basis van 25 SUO met Spanje had moeten overleggen (en ook wellicht rekening had moeten houden met de Gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86).

Albanese man: Een Albanese man werd op grond van in Nederland gepleegde misdrijven ongewenst verklaard en SIS gesignaleerd, ofschoon hij bij zijn aanhouding over een geldige Italiaanse verblijfsvergunning beschikte, en na het uitzitten van een gevangenisstraf ook naar Italië was verwijderd (de signalering werd eerst nadien doorgevoerd). Pas na bezwaar werd de signalering ongedaan gemaakt. De Italiaanse autoriteiten waren niet conform artikel 25 SUO geconsulteerd. (S.L. geb 15 sept. 1974 IND 9803.10.6167)

G. Rechters weten vaak geen raad met signaleringen uit andere lidstaten

Hoewel art. 111 SUO (resp. art. 43 SIS II) een regeling bevat waaraan Nederlandse rechters de bevoegdheid kunnen ontleen uitspraken te doen tot verbetering of verwijdering van buitenlandse signaleringen, blijkt in ieder geval bij de bestuursrechter er weinig animo te bestaan die bevoegdheid daadwerkelijk toe te passen. Ook buitenlandse uitspraken over een signalering die aan de Nederlandse rechter worden voorgelegd lijken weinig effect te hebben. Zie ook het recente rapport van de Schengen Gemeenschappelijke Controle autoriteit inzake de implementatie van artikel 111 van de SUO, 18 januari 2008, SCHAC 2502/08.

Echtpaar Moon, geestelijk leiders van de Verenigingskerk, beter bekend als de Moon sekte.
Mijnheer en mevrouw Moon, respectievelijk 87 en 64 jaar, waren sinds 1995 door de Duitse autoriteiten in het SIS ter weigering van toegang opgenomen. Reden voor deze 'verbanning' is de vrees van de Duitse autoriteiten dat het Moon echtpaar met hun optredens teveel aanhang zou winnen onder de jongeren en dat hun verblijf tot heftige reacties in de openbaarheid zou leiden. Ondanks deze registratie kreeg het echtpaar van de Nederlandse autoriteiten op basis van art. 5 lid 2 SUO drie keer toestemming om Nederland voor een aantal dagen te bezoeken. In 2005 wordt hen dit echter voor het eerst geweigerd. De toenmalige Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie beriep zich hierbij op het 'interstatelijk vertrouwensbeginsel' en het 'toenemend belang bij het respecteren van signaleringen van Schengenpartners, gelet op het steeds sterker wordende Europa alsook op de gewijzigde veiligheidssituatie in de wereld'. In een recente uitspraak over deze toegangsweigering, krijgt de Minister gelijk: volgens de Nederlandse rechter mocht de Minister aan de door haar aangevoerde algemene belangen zwaarder gewicht toekennen dan aan de individuele belangen van het echtpaar. Kort voor deze Nederlandse uitspraak hadden echter zowel een Belgische rechter als verschillende Duitse rechters geconcludeerd dat de betreffende registratie onrechtmatig is: deze was in strijd met het recht op godsdienstvrijheid en bovendien was de noodzaak ervan onvoldoende onderbouwd. Waar de Nederlandse overheid wel vertrouwt op de juistheid van beslissingen van andere Schengen staten, durfde deze rechter het niet aan de beslissingen van buitenlandse rechters mee te wegen. Na twaalf jaar, hebben de Duitse autoriteiten de registratie eindelijk uit het SIS verwijderd. De verwijdering vond pas plaats na jaren van procederen. (de hele zaak + Duitse en Belgische uitspraak is beschreven in noot van E.R. Brouwer bij Rechtbank 's Gravenhage zp Amsterdam, 23 maart 2007, nr. AWB 06/37989, JV 2007/ 245).

Conclusies en aanbevelingen

De hier gesignaleerde problemen komen voor het grootste deel voor verantwoordelijkheid van de Nederlandse overheid en moeten derhalve in Nederland worden aangepakt. Voor zover het gaat om verbetering van interstatelijke uitwisseling van informatie en standpunten kan Nederland in elk geval gerichte initiatieven nemen.

De praktijk van standaardbeslissingen moet worden verlaten.

De Vreemdelingencirculaire moet worden aangepast en preciezere instructies geven, mede gezien de omstandigheid dat in artikelen 21 en 24(1) van de SIS II verordening de criteria zijn aangescherpt.

De signalering dient officieel te worden erkend als een besluit gericht op rechtsgevolg.

Betrokkenen moeten worden geïnformeerd in diverse stadia van de besluitvorming: (a) het voornemen, (b) de signalering, (c) interstatelijk overleg in de zin van art. 25 SUO, (d) stappen die worden genomen naar aanleiding van een verzoek tot intrekking van een signalering.

Voorts moet de betrokkene stelselmatig worden geïnformeerd over (a) de gronden waarop de signalering heeft plaatsgevonden en (b) de rechtsmiddelen die hem tegen het besluit ten dienste staan.

De Nederlandse regelgeving en organisatie moeten worden toegesneden op een toegankelijke en transparante wijze van reageren op verzoeken om (a) informatie over het bestaan van een signalering, over de gronden waarop die plaats vond en over de lidstaat die de signalering heeft verricht, alsmede om (b) opheffing van de signalering dan wel (c) verzoeken om tot het eigen grondgebied beperkte toegangverlening.

Er moet een effectief systeem komen tot verwijdering van signaleringen waaraan de grond is ontvallen. Voort moet worden aangegeven welke stappen zijn ondernomen op zowel Nederlands als op EU niveau om te garanderen dat derdelanders die EU nationaliteit verkrijgen of anderszins op basis van het EG recht niet meer in het SIS ter weigering van toegang mogen worden gesignaleerd, op tijd worden verwijderd.

Interstatelijk overleg dient transparanter en effectiever te worden gestructureerd. Meegedeeld moet worden welke stappen zijn ondernomen naar aanleiding van uitspraak van het Europese Hof van Justitie EG inzake Commissie tegen Spanje in verband met tijdige uitwisseling van informatie over gesignaleerde vreemdelingen.

Rechters dienen te worden geschoold en voorgelicht over het SIS en betekenis van artikel 111 SUO (43 SIS II). De invloed op EU niveau dient te worden aangewend om te benadrukken dat buitenlandse autoriteiten finale uitspraken van buitenlandse rechters inzake SIS signaleringen moeten uitvoeren.